

IN ELKE EDITIE VAN CHANGE THINK+ ZETTEN WE ÉÉN BIJZONDER BEROEP IN DE KIJKER. DIT KEER ARITA BAAIJENS (55), DIE 20 JAAR LANG ELKE WINTER MET KAMELEN DOOR DE WOESTIJN TROK. HAAR JOB: ONTDEKKINGSREIZIGER, SCHRIJFSTER EN FOTOGRAAF.

ARITA BAAIJENS IS ONTDEKKINGSREIZIGER

“Ooit zag ik een bedoeïen de woestijn inlopen en zomaar verdwijnen. Dat beeld liet me sindsdien niet meer los. Overleven zoals de nomaden, dat moest ik meemaken. Maar het duurde nog tien jaar eer ik iemand op het spoor kwam die me het verdwijnen kon en wilde leren. Eenmaal in de woestijn voerden wij een hopeloze strijd vol machtspelletjes. Na een maand besloot ik mijn woestijnidealen op te geven. Ik ging een eind van ons kamp vandaan liggen om afscheid te nemen van de woestijn. Toen rees de volle maan op tussen de zandduinen. Mijn hart barstte open, hiervoor was ik gekomen. ‘s Ochtends zei ik tegen de woestijngids dat ik alleen verder ging. Mijn nieuwe carrière als ontdekkingsreiziger was begonnen: eenmaal thuis zei ik mijn baan als milieubiologe op.

Verdwalen, eenzaamheid, steile klifranden zonder uitweg... Om te overleven in niemandsland moet je tot het uiterste willen gaan. Dat wilde ik. Niet omdat ik levensmoe was, maar omdat ik mezelf wilde onderzoeken. Hoe sterk ben ik als ik op niemand terug kan vallen? Kan ik omgaan met angst en paniek of krijgen de demonen in de krochten van mijn geest de overhand? Waar liggen mijn grenzen? Het uitdagen van de dood was mijn manier om de angst voor het leven te overwinnen.

In totaal heb ik ongeveer 30 tochten in Egypte en Soedan gemaakt. De ene reis liep ik 400 of 2000 kilometer, de andere keer reed ik 1000 kilometer in

draf op de harde rug van een kameel. Vaak alleen, soms met vrienden. Meestal voor een aantal maanden, altijd in de winter en met het kompas. Bij mijn baan horen boeken, reisreportages en lezingen. Het boek *Desert Songs* is mijn ode aan de woestijn, waar ik paniek en de angst voor de dood bezwoer. Maar ook de geluksmomenten waren van beslissende invloed op mijn verdere leven. Ik heb pure blijdschap ervaren om ogenschijnlijk kleine dingen, zoals het opkomen en het ondergaan van de zon, een wonder dat nooit went. Er was altijd weinig voor nodig om intens tevreden te zijn. Waarom de woestijn en niet de bergen of de oceaan, dat kan ik na al die jaren nog altijd niet benoemen. Het was er gewoon en inmiddels ben ik ermee klaar, omdat ik er alle kracht die ik als mens in me heb tot de bodem heb uitgeschraapt. De woestijn is een deel van mezelf. Zou ik er blijven rondlopen, dan zou ik mezelf herhalen en daarom is er een nieuwe bestemming: de Altai-bergen in Zuid-Siberië. Het grote avontuur ligt nu op de grens van Rusland, Kazakstan, Mongolië en China. Daar ben ik weer een onbekende en moet en kan ik opnieuw veel leren.”

Meer info over Arita en haar boeken vind je op www.aritabaaijens.nl. Arita organiseert ook expedities en woestijnreizen (aanrader!) en ze geeft lezingen en workshops.

“De dood uitdagen was mijn manier om de angst voor het leven te overwinnen”